

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

SRPEN 2007 *** ROČNÍK VIII.*** ČÍSLO 8

Citát inspirující:

Významným spisovatelem se člověk stává, když mu začnou tisknout i špatné věci, když kritika začne tyto špatné věci chválit.

G. Laub

SPÍM V POUŠTI, RŮŽE Z
JERICHA
rozkvétá – pouštní had
pospíchá.
Syčíš: Vstaň! Budeme si
hrát.
- Promiň. Vždyť já tě nemám
k smrti
rád.

Václav Teslík
Václav Teslík

MNOHO AKCÍ, AUTOROVA SMRT ...

Do titulku jsem si vypůjčil parafrázi známého přísloví, jen jsem zaměnil zajíce a myslivce za literární pojmy. S literárními akcemi se skutečně roztrhl pytel.

Vzpomínám si na časy, kdy jsem koncem 80.let 20.století s literaturou začínal. Jednou za rok jsem se vydal do Sobotky, byl to svátek, očekávání. Především očekávání výsledků soutěže (mimochodem při cestě na vystoupení letos v Sobotce jsem si říkal, že kdybych měl

takto vystupovat před 10 – 15 lety, velmi bych si to považoval, dnes už je to spíš samozřejmost).

Vedle Šrámkovy Sobotky tu bylo několik málo soutěží. A dnes? Tak třeba v září se chystám na literární veletrh do Lysé nad Labem, následuje Martinská poetická jeseň, Dny poezie v Broumově. V říjnu asi budu muset oželet havlíčkobrodský veletrh, ale je zde Mělnický Pegas, dále Týnišťský literární Parnas, vyhlášení soutěže v Čáslavi, naše LiSácké akce v rámci Dnů poezie v listopadu, atd.

Těch akcí je skutečně nepočítaně, stačí si otevřít internet a hledat. Mám někdy pocit, že to bude skutečně autorova smrt!

Jsou autoři, kteří nejezdí skoro nikam a jsou taky živí, ale nemůžu si pomoci, bez těch setkání a kontaktů by literatura nebyla literaturou (prochor by řekl něco o hezkých holkách).

Ale na druhou stranu mám výborný pocit, protože třeba na chotěbořském setkání se jičínský spolek skloňoval ve všech pádech. Jsme prakticky u všeho podstatného. Informace, které jsou zde předkládány autorům, mají LiSáci v Kobře s předstihem. Autoři se nás ptají na jičínské zkušenosti, akce, vydávání časopisů. Jsme i někdy inspirací pro ostatní.

Nejen v Chotěboři bych si přál větší zastoupení jičínského LiSu. Dovolím si použít sportovní přirovnání. Třeba skoky na lyžích. Finové a Rakušané mají mnoho dobrých závodníků, když nezaskáče ten, vyhraje někdo jiný. To mě napadlo, když jsem viděl oslavy slovenských autorů. Skutečně oni mají širokou základnu, když neuspěje jeden, uspěje druhý. U nás je to tak trochu jako v Čechách se skokem na lyžích, když zaskáče Janda, tak je to v pohodě, jinak nic. Takže si za Jandu dosadíme France či Prochora a výsledek je stejný.

Nemůžu nikoho k ničemu nutit, akcí je skutečně moc, a tak si tak trochu připadám jako onen zajíc z úvodu.

Václav

VÍTE, ŽE ...

- V nakladatelství Wolf Publishing vyšla nedávno druhá kniha jičínského autora Zdenka Žemličky Čas rytířů. Je to pochopitelně opět v žánru fantasy (můžete si o ní přečíst v rubrice Řekni mi, co čteš ...).
- Ve středu 4.července 2007 vyšel ve SPLAVu (sobotecký pravidelný lehce avantgardní věstník) článek Jakuba Novosada (plus foto) Hvězdná párty na Šrámkově zahradě (o vystoupení LiSu v rámci 51. Ročníku Šrámkovy Sobotky – celý článek je uveřejněn v této Kobře).
- V Prochorovinách č. 8/2007 píše Bohumír Procházka v článku Jak jsme dělali umění, o vystoupení LiSu na Šrámkově Sobotce.
- V pátek 6.července 2007 vyšla v literární příloze SPLAVu báseň Dragy Zlatníkové Tak moc tě všude mám.
- V Psím víně č. 39 (vyšlo 28.března 2007) je uveřejněna poezie Václava Teslíka (tři kratší básně).
- V pátek 13.července 2007 vyšel v Nových Novinách článek Šrámkova Sobotka (autor „zan“) s fotografií z vystoupení LiSu v rámci programu Přijde den aneb Pracovní den ...
- V bulletinu Obce spisovatelů Dokořán č.42 (červen 2007) je článek Milana Hrabala Jičínské poetické jaro, který kladně hodnotí jičínskou akci.
- V bulletinu Obce spisovatelů Dokořán č.42 (červen 2007) je článek Jindry Lírové Řehečská slepice zná oceněné, který se ohlíží za 6.ročníkem literární soutěže Řehečská slepice.
- V bulletinu Obce spisovatelů Dokořán č.42 (červen 2007) je článek představení nového člena Obce spisovatelů Václava France.
- V bulletinu Obce spisovatelů Dokořán č.42 (červen 2007) v článku Miroslava Sígla Dvacet let Literárního klubu Pegas Mělník a jeho spolupráce s ostatními literárními kluby je vzpomenuť i náš LiS a bohatá spolupráce s mělnickými autory.
- Václav Franc získal na Literární Vysočině jednu z cen v literární soutěži, a to Pamětní list pro autory, kteří zaujali porotu

- V Mädokýši č. 6/2007 je uveřejněn článek Marka Velebného o Jičinském poetickém jaru (Jičín podruhé). O Jičinském poetickém jaru píše také v dvojčísle PLŽe č. 7-8/2007 v příloze Listy ASON - Klubu Irena Velichová (Jičínské poetické jaro).

Václav

ŘEKNI MI, CO ČTEŠ ...

ČAS RYTÍŘŮ

Zdeněk ŽEMLIČKA

Zdeněk Žemlička býval členem našeho literárního spolku LiS, dokonce jeho práce vyšly v našem sborníku Deset let v roce 2000 (povídka Jezero).

Od té doby vydal svoji první knihu Vlčice a nyní přichází na trh se svojí druhou knihou Čas rytířů (vydalo nakladatelství Wolf Publishing). Žemlička je příznivec žánru fantasy, což zrovna není můj šálek kávy, ale musím říct, že jsem si jeho Vlčici přečetl se zájmem a psal jsem o ní i v Kobře.

V Čase rytířů Žemlička nezaostal v ničem za svojí prvotinou. Opět dokonale zná prostředí, v kterém se děj příběhu odehrává. Má promyšlený každý detail a s hlavním hrdinou prochází boje a bitvy, ve kterých nejen mstí dávné zločiny, ale snaží se najít i smírná řešení, aby zabránil dalšímu nesmyslnému krveprolití. V příběhu se objevuje nám známá vlkodlačice Kroana z první autorovy knihy.

Děj začíná pomstou slovanských bojovníků, kteří chytí velitele dánských kmenů Hakona Zabíječe, který měl hlavní podíl na vyplenění Rujany. V čele hrstky Slovanů, plujících na ukradeném drakkaru, stojí Krutoboj, původně se sice jmenoval Jarovít, ale okolnosti jej donutili vzít zbraň do ruky a bojovat!

Vykreslení boje, úskoky přátel a nepřátel, léčky, zranění, to všechno na více než dvě stě stránkách Žemlička mistrně popisuje, vtahuje čtenáře do děje

Myslím si, že Žemlička má správně našlápnuto a pokud bude nadále tak pilný jako doposud, zcela určitě rozšíří počet svých knih a najde si i hodně spokojených čtenářů v řadách příznivců fantasy. Přeji mu mnoho štěstí!

Václav

HVĚZDNA PÁRTY NA ŠRÁMKOVĚ ZAHRADĚ

Úterní odpoledne patřilo klasikům. Na zahradě Šrámkova domu jsme měli možnost pozorovat, kterak by to mohlo vypadat, kdyby se v jeden den na jednom místě náhodou sešel výkvět českého básnictví první poloviny 20. století.

V hlavních rolích se tak objevily velké hvězdy tohoto období: Anarchista Fráňa Šrámek. Slezský bard Petr Bezruč. Ideově nestálý Stanislav Kostka Neumann. Tragicky smutná Irma Geislová. Zhýralý opilec František Gellner. A nakonec – dříve či později, cíleně či náhodou – dorazili všichni výše zmínění literáti na místo určení. Centrálním treffpunktem těchto poetů se shodou neznámých okolností stala malá poštovní stanice kdesi v Místku, kde se prací již značně znuděný poštmistr Vladimír Vašek (Václav Franc) rozhodl, že z dlouhé chvíle napíše nějakou tu básničku. Vytoužené kratochvíle mu však nebylo dopřáno, neboť se zde zničehonic objevilo mnoho básníků jiných, kteří se rozhodli obtěžovat mistra z c. k. pošty prezentací poezie své.

Jako první pod záminkou vyzvednutí neexistující poštovní zásilky dorazila krásná Irma Geislová (Hana Runčíková). Věčně ukřivděná, vysvětlila Vaškovi za přepážkou, jak že to s ní vlastně je. Při té příležitosti si samozřejmě neodpustila přednést některé ze svých básní – její projev byl tak dojemný, že jsem si všiml, jak se v nejednom z přihlížejících očí zaleskla slza dojetí. Sbohem, Irmo, budeš nám chybět! Vašek si to zřejmě nemyslel, a tak vypadal spokojeně, když za ní mohl konečně zavřít dveře a pustit se znovu do psaní. Jenže! Sotvaže znovu začal, objevil se Stanislav Kostka Neumann s Fráňou Šrámkem po boku. Jaká smůla, Vašek musí pracovat! Naštěstí příšedší poctivě dbali předpisů, a tak šli na řadu jednotlivě. Napřed Neumann (Prochor), potom Šrámek (Josef Jindra) – „stáří“ má zelenou. Kostka vystříhl pár ze svých socialistických, čímž podpořil Vaška v jeho snaze psát o objektech proletariátu, a rychle se vzdálil, aby přenechal prostor Šrámkovi s jeho buřičskou poezií. Ta Vaškovi zase tak moc nefekla, a tak se ani Fráňa na poště dvakrát neohřál. Zato opilý Gellner (Václav Teslík), jenž se nenadále vřítíl do stanice s dvěma lahváči v kapsách kabátu, nic nedbal otvírací doby a zdržoval Vaška svou Perspektivou tak dlouho, dokud ho omylem bezděčně neinspiroval k vytvoření pseudonymu vhodného pro básnictví. A tak se z Vaška stal Bezruč, pošta mohla být konečně zavřena a legendární Ostrava dokončena.

I přes spoustu divadelních pochybení – přednes byl pro publikum často jen stěží slyšitelný; někteří z herců se projevovali značně plaše a nesměle (zejména představitelka Geislové Hana Runčíková působila místy velmi zaraženě), jiní naopak své party rozehrávali přes míru, čímž

značně rozklížili formát představení (Václav Teslík v roli Gellnera namol) – byl z autorů tohoto skeče cítit takový zápal pro hru, jaký by nebyl na škodu nejednomu z herců profesionálních. Sympatická, dnes již spíše ojedinělá snaha přiblížit tvorbu opravdových klasiků české poezie ve vtipné parodivadelní akci si zaslouží můj obdiv. Osobně se budu těšit na další produkci Literárního spolku při knihovně V. Čtvrťka v Jičíně, už proto, abych si opět poslechl své oblíbené autory „trochu jinak“ a znovu si užil to nadšení, které z těchto lidiček vyzařuje.

Jakub Novosad

(převzato z časopisu Splav,
středa 4.července 2007,
číslo 5, strana 11 až 12)

ŘEKNI MI, CO ČTEŠ ...

KUBÁNSKÁ ČÍTANKA

Gutenbergova čítanka současné kubánské prózy

Je čas dovolených, sluníčka a cestování, takže si vás dovoluji pozvat do Karibiku, konkrétně na Kubu. Jak jsem před časem sliboval, tentokrát se podívám podrobněji na kubánskou současnou prózu, díky počínu nakladatelství Gutenberg, které tuto knihu vydalo v roce 2006.

Dvojjazyčná česko – španělská kniha obsahuje příspěvky dvanácti autorů a autorek (10 mužů a 2 ženy). Sestavovatelé tohoto výboru se snažili, aby zde byli zastoupeni nejen exiloví autoři, ale i současní přední autoři, kteří žijí na ostrově.

A musím říct, že se mně výbor líbil více než třeba povídky z německého souboru. Skladba je pestřejší a pokud se nějaké téma v povídkách objevuje častěji, potom je to problematika homosexuality nahlížená z různých úhlů pohledu (pokud jsem četl pozorně, tak hned ve čtyřech povídkách). Jako by snad toto téma bylo v současnosti nejdůležitější v životě Kubánců? Ale pojďme raději k tomu, co mě zaujalo nejvíce.

Tak především nevím, jestli **Ernesto Pérez Castillo** (nar. 1968) četl dílo Franze Kafky Proměna, ale jeho „proměna“ v povídce O jednu krávu víc nebo míň, kdy se z prodavače hovězího masa na černém trhu stane při zatýkání jalovice, je opravdu vtipná a trefná.

Zaujal mě i mystický příběh **Zoé Valdésové** (nar. 1959), která v povídce Havanaguana popisuje legendu o vzniku jména hlavního města Kuby Havany.

Senel Paz (1950) ve své povídce Vlk, les a nový člověk rozvíjí příběh homosexuála Diega s mladým komunistou a studentem Davidem. Senel Paz patří právě mezi spisovatele, kteří žijí na Kubě, takže i jeho povídka končí ve prospěch člověka revoluce, kterým je David.

Do období poloviny 70.let, kdy Fidel Castro organizoval vojenskou akci do Angoly, které se účastnily desetitisíce Kubánců, se vydává **Ángel Santiesteban** (1966). Povídka se jmenuje Jih: šířka 13 a vykládá o osudu jednotky, která se pokouší dostat zpět ke svým.

V absurdní povídce Duch prasete zase **René Ariza** (1940-1994) líčí život dítěte, které jeho slepí rodiče zamění s prasetem.

Literárně nejzdařilejším se mně zdá povídka Portrét autora **Pedro de Jesús López** (1970). Autor vypráví příběh milostného čtyřúhelníku, malířky Anny, která se stýká s řidičem Jorgem, ale do jejich vztahu zasahují dva homosexuálové, Gabriel a Hector.

Jak již jsem psal, téma homosexuality se vyskytuje i v dalších dvou povídkách, a to v Dýmu od **Jesúse Davida Curbela** (1965), kde je hlavním hrdinou mladý chlapec nebo v úvodní povídce Návrat blázna Osvaldita od **Armanda de Armase** (1958), který se s homosexualitou setkává ve vězení a po letech se vrací na svůj rodný ostrov.

Další výraznou osobností kubánské současné prózy je **Aida Bahrová** (1958), popisující v povídce Vůně citrónu jakýsi „konec starých časů“ na příběhu tří žen, věřící babičky, dcery Iris, která se vymaňuje ze starých pořádků a vnučky, vypravěčky příběhu.

Kniha je doplněna textem, jakýmsi doslovem, Carlose A.Aguilery Vzpoura nemocných, dále přehledem překladatelů, autorů a editorů knihy a v neposlední řadě bibliografií českých překladů z kubánské literatury.

Kniha je zajímavým průřezem kubánské prózy současnosti, zájemcům ji vřele doporučuji a rád bych si přečetl i některou z knih kubánských autorů či autorek, např. knihu Zoé Valdésové Každý den nic, která vyšla v roce 2001 v nakladatelství Mladá fronta v překladu Blanky Stárkové.

Nechme se pozvat na kubánský ostrov, alespoň prostřednictvím knih!
Václav

SRPNOVÝ ČAJ ČÍSLO 16

Šestnáctý, vlastně prázdninový, ČAJ dokazuje, že si autoři LiSu vybírají dovolenou. Ale zdá se, že to vůbec nevádí, protože trojice složená ze dvou autorek, vlastně hostů ČAJe, a jednoho tradičního autora, vám předkládá, jak doufám, zajímavé čtení.

OBSAH ČÍSLA 16:

Jarmila MOOSOVÁ – Poezie (3)

Zuzana FAPŠOVÁ - Básně (10)

Pavel HONS - Vesmírní lidé (15)

Zralá poezie Jarmily Moosové a tvorba nadějně slovenské autorky Zuzany Fapšové (mohli jsme ji poznat na Jičínském poetickém jaru) je odlehčena osobitým humorem Pavla Honse a jeho povídkou ze souboru Škola základ smrti. Nakonec nás tak trochu vrací do reality, neboť prázdniny končí a „škola volá!“

Ale zatím je srpen, čas dovolených, prázdnin a lenošení. A snad i čas na čtení.

Václav

P.S. Žádám autorky a autory LiSu, kteří mají zájem o uveřejnění svých textů v ČAJi, aby mně je zaslali, co možná nejdříve, neboť zásoby se tenčí, a to nejlépe e-mailem nebo na nosiči (disketa, CD) v běžném textovém editoru (WORD) bez jakýchkoliv grafických úprav.

ZAVRŠENÍ PRVNÍ PĚTILETKY aneb CHOTĚBOŘ SLAVÍCÍ

Ve dnech 13. až 15. července 2007 se v Kulturném domě v Chotěboři konal 5. ročník festivalu o psaní, literatuře, autorech a inspiraci, tentokrát na téma Staré legendy nové doby. Letošní jubilejní pátý ročník Literární Vysočiny 2007 slavil malé výročí, ale také se ohlížel za předchozími pěti ročníky. Přesné informace např. ze soutěže a celou řadu dalších informací najdete na www.literarnivysocina.cz, ale pokud máte zájem, můžete prožít tři chotěbořské dny mým pohledem, mýma očima!

V pátek po poledni jsme se ve vláčku couráčku sešli s Prochorem, druhým a posledním to vyslancem LiSu na chotěbořskou slávu. Ve

vlaku jsme prodrbali všechno možné, nakonec pivo jsme měli plechovkové pouze jedno a cesta byla dlouhá, s překrásným výhledem do krajiny. Pochopitelně jsme pozorovali pěkný holky, ale tentokrát Prochor žádnou neoslovil, takže jsme bez úhony dorazili do Chotěboře a celkem bez problémů našli Kulturní dům Junior, kde letos poprvé bude akce probíhat. Zájmová umělecká škola (ZUŠ) na náměstí byla oblečena do lešení, takže nebyla ochotná se s námi bavit ani náhodou. Ale doufám, že příští rok bude ještě krásnější. Jenže Kulturní dům Junior má oproti ZUŠce svoje přednosti, větší prostory, bar s obsluhou a především více místa pro kuloáry a další poznávání autorů a autorek.

V Junioru vládla předstartovní horečka, Zora Šimůnková s rodinou dokončovala výzdobu, Petr Musílek s manželkou zase chystali vše potřebné pro prezentaci účastníků, aby všechno klapalo jako na drátkách. Asi jsem se vůbec jako první odprezentoval a vydal se ubytoval do hotelu Vysočina na náměstí, kde jsem bydlel na pokoji s brněnským autorem Janem Albireo Kučerou. Prochor měl podle jeho zásad ubytování skromnější, ale nestěžoval si. V hotelu jsem se nezdržel, protože krátce po šestnácté hodině Zora Šimůnková, Petr Šimůnek, Radek Lehkoživ a Saša Gr. Králík (čtveřice hlavních pořadatelů) zahajovali festival ohlédnutím za uplynulými ročníky.

Pavel Lutner, písničkář a kytarista zazpíval několik svých písniček a pochlubil se tím, že patří mezi tradiční zahajovatele Literární Vysočiny, zatímco na Pražském jaru se orchestry a hudebníci střídají.

Hostem festivalu byl Eugen Brikcius, přečetl ukázky ze svých knížek a přezpíval i rakouskou hymnu, pochopitelně v němčině.

V pátečním podvečeru jsem v Chotěboři potkával stále více známých tváří, např. chrudimskou Janu Jiráskovou, početnou slovenskou skupinu z Mádokýše a jim spřáteleným klubům, mimochodem vzdávali mně pocty jako opravdovému panovníkovi Václavu pátému. Rozjížděla se i nabídka knih na pultech, další volně ložené materiály se nabízely účastníkům setkání.

Povečeřel jsem ve Vysočině u stolu společně s Šimůnkovými, dále s Jarmilou Maršálovou, brněnskými účastníky a bylo mně příjemně, když se mluvilo o zdařilém Jičínském poetickém jaru a zájmu dalších aktérů o akce jičínského spolku.

Večer patřil jako vloni J.H. Krchovskému, ale tentokrát mu předskokana dělal Radek Lehkoživ. Krchovského poezie v podvečeru a při svíčkách byla doprovázena hudbou M.Kříže a ještě jednoho hudebníka, jehož jméno si nepamatuji. I když se v kuloárech ozývaly hlasy, zda je vhodné vystoupení Krchovského, když tady byl vloni, ale musím konstatovat, že mně to letošní vystoupení přišlo zdařilejší, nakonec i Krchovský byl zřejmě spokojený, když při čtení odpravil dvě láhve piva, které Radek Lehkoživ rychle servíroval.

První den jsme měli za sebou, chvíli jsme ještě posedávali v předsálí, diskutovali především se slovenskými autory, ale potom s Prochorem odešli do Panského domu, kde si Prochor neopomene připomenout, že jsem tady předloni zapomněl bundu. Letos naštěstí nebyla potřeba, protože celou Vysočinu doprovázela tropická vedra.

Sobotní ráno jsme s Prochorem měli sraz v non stop baru na náměstí, kde jsme si dali „turka“ a vychutnávali si cvrkot na náměstí a pochopitelně diskutovali o holkách a literatuře. Zahřívací kolo obstarali hudebníci Vladimír Babnič z Plzně a František Kostlán z Prahy. A pak dostala slovo paní doktorka Janáčková. Vystoupila s přednáškou Jak to přišlo a vyprávěla nejen o Povědkách malostranských, a to v roce 130.výročí jejich prvního vydání, ale zaníceně mluvila o postavičkách z „Povědek“, životě Jana Nerudy a jeho následníků, např. choťebořského rodáka Ignáce Hermanna. Obdivuhodný je záběr paní doktorky, neboť v minulých letech mluvila stejně přesvědčivě o K. H. Borovském a Boženě Němcové. Patří jí můj obdiv.

Mluvil jsem i s Ivo Harákem o dalších aktivitách Psího vína a autorů sdružených kolem Severočeské university v Ústí nad Labem.

Slova, která jsou slyšet = maratón autorského čtení přihlášených autorů. Nelehkého úkolu se ujal písničkář a moderátor Pavel Lutner. Aby si pozici ulehčil, vybral si tři autory, co by vedoucí skupin (vedle Jána Cígera a Františka Kostlána jsem byl vybrán i já).

Moje skupina (červená) byla vylosována jako první, takže se v ní představili postupně Prochor (četl reportáž z vystoupení LiSu na Šrámkově Sobotce), dále nadějná autorka od Uherského Brodu Romana Holomčíková (mám příslib, že její zajímavou povídku a další tvorbu najdete v některém z příštích ČAJů), dále Jan Albireo Kučera (zaznělo i brněnské nářečí), další autorka Zdenka Kabelíková, dále Jana Jirásková z Chrudimi (ta byla velmi stručná) a já (přečetl jsem krátkou ukázkou z knížky Vědecká práce mé ženy). Následovaly skupiny Františka Kostlána a na závěr převážně slovenská skupina Jána Cígera, kde mě vedle Janova projevu a povídky z knížky Výbuch, zaujal projev Matheje Thomky a Ireny Velichové (jedné z mála reprezentantek plzeňského sdružení).

Byl to maratón, ale nakonec jsme všechno stihli, všichni dostali slovo. Dokonce byla představena i tvorba Petra Musílka ve vystoupení Lydie Romanské.

Při obědě jsem besedoval s Františkem Kostlánem a jeho paní. Dozvěděl jsem se, že mají zázemí v místech, kde jsme nedávno trávili dovolenou, tj. na Benešovsku, ale mluvilo se i o jičínských aktivitách.

Odpolední programový blok pomáhal opět rozpohybovat Vladimír Babnič zpěvem a povídáním. Následovala pohybová nonsensová poezie Miroslava Koupila, mimochodem velmi zajímavá. Herec - recitátor předvedl, že s minimem rekvizit lze předvést zajímavou slovní přestřelku, která musela zaujmout většinu přítomných.

Na Petra Janečka a jeho představení knihy Černá sanitka a jiné děsivé příběhy jsem čekal, neboť jsem o knize psal v červnové Kobře a následně Petra Janečka kontaktoval (dokonce jsem mu několik příspěvků do dalšího pokračování poslal). Petr Janeček přesto, že neměl projektor, takže nemohl předvést filmové ukázky, nezklamal. Irena Velichová mu pomáhala číst texty děsivých příběhů a on k nim podával vysvětlení. Následně se rozproudila diskuze, především o legendě tzv. péráka, který působil v Čechách za války snad jako partyzán, ale mluvilo se i o dalších děsivých příbězích.

S Petrem Janečkem jsem měl možnost mluvit i v kuloárech, dozvěděl jsem se, že má kořeny na Jičínsku a jezdí přes Novou Paku do hor lyžovat, takže doufám, že naše spolupráce bude úspěšně pokračovat.

Na dobré stopě, tak se jmenovalo představení publikačních a prezentačních příležitostí pro autory začínající a pokročilé. Musím říct, že vzhledem k tomu, že vyšel i informační letáček, kde byly všechny představené aktivity uvedeny, byla tato část až zbytečně zdlouhavá. Někteří aktéři se nechali strhnout k rádoby vtípným komentářům, ale jinak aktérům nic nového neřekli.

Závěr odpoledního programu obstaral Pavel Zajíček - básník, spisovatel, výtvarník a frontman undergroundové skupiny DG307. Četl ze své sbírky. Jeho vystoupení bylo sice zajímavé, ale monotónní čtení chtělo přerušit hudbou nebo nějakým jiným doprovodným programem, protože po celodenním programu a v teplém počasí, většina diváků postupně odpadávala.

Jako bonus působil rozhovor Saši Gr. s Eugenem Brikciusem, kde se mluvilo především o zajímavostech s „happeningy“, které Brikcius organizoval v 60. letech 20. století.

Večeři jsem prožil s Andrejem Šeligou a Zuzanou Fapšovou. Špagety jsme nedojedli, protože to byla skutečně porce pro dřevorubce a já navíc chvíli před tím snědl jako překrm s Prochorem v Panském dvoře bramboráčky.

Večerní finále přišlo s mírným zpožděním, chyběl i Saša Gr., autor CD s ohlédnutím za pěti ročníky (foto, vtípné představení pořadatelů a třináctá komnata), škoda jen, že se CD promítalo jen na nootebocku, zadní řady měly smůlu.

Slavnostní vyhlášení výsledků bylo letos trochu jiné. Předně pořadatelé udělali výbornou věc, když neudělili tolik čestných uznání jako vloni. Pouze udělili pamětní listy autorům, jejichž práce porotu zaujala (viz i já byl takto oceněn), ale potom už došlo na vyhodnocení čestných uznání a především cen. Záslužné je, že byli oceněni i autoři v kategorii do 25 let. Hlavní cenu v próze získal František Kostlán z Prahy za prózu Praotcové u sv. Václava. Další ceny putovaly na Slovensko (2.místo Mathej Thomka za povídku Cikánka, část povídky četl na Jičínském poetickém jaru, 3.místo - Jan Pochanic za povídku O baciloch). A to ještě slovenským medailistům jistil záda Jáno Cíger čestným uznáním.

V poezii ovládla slovenská družina soutěž ještě výrazněji. Zvítězil Pavol Garan, snad dřevorubec z Dobšíné, před Marošem Andrejčíkem z Košic. Čest českých autorů a autorek zachránila třetím místem Ingrid Hanušová z Prahy (jednáme o jejím představení v ČAJi). Mimochodem letos se soutěže zúčastnilo více než dvěstě autorů a autorek, což je rekord Vysočiny. Pořadatele to natolik vystrašilo, že přihlašování prací omezili jen na jeden měsíc (viz propozice soutěže v Kobře nebo na stránkách Literární Vysočiny). Slovenské nadšení a oslavy gradovaly zpěvem písně : „Od večera do rána recitujem Garana!“

A pak už přišla tečka na závěr v podobě vystoupení skupiny Pilgrim Pimple, která patří k inventáři Vysočiny. Hudebníci to rozbalili a strhli Irenku Velichovou, její plzeňskou kolegyni a Matheje Thomku k tanečním kracím, které zaujaly i hudebníky. Dokonce trojici tančících nazvali skupinou Holky (a díky Mathejovi i Kluci).

Výborná nálada v sále a několik předavků vyprovodilo účastníky do Panského dvora, kde sezení pokračovalo. Prochor vytáhl foukací harmoniku, František Kostlán kytaru a zpívalo se do zavíračky. Ta přišla bohužel brzy, takže jsme vyšli na chotěbořské náměstí a chtěli se rozloučit tradiční Beethovenovou Ódou na radost. Jenže Městská policie byla rychlejší, Prochor málem skončil v cele předběžného zadržení, ale neskončil, všechno se vysvětlilo.

Skupinka nejvytrvalejších pokračovala u Musílkových na zahradě, my s Prochorem šli raději na kutě.

V neděli ráno jsme opět s Prochorem probírali události předchozího dne u kafe v non stop baru. Přidala se k nám Romana Holomčíková se svým přítelem Romanem. Prochor nakonec zdrhnul a pospíchal na vlak. Musím říct, že ranní posezení bylo vůbec příjemným osvěžením, teplo ještě nesálalo, měl jsem pocit jako někde na jihu Evropy u moře, příjemně teplé nedělní ráno s výhledem na chotěbořské náměstí! Už pro ten okamžik se sem člověk musí vracet!

Bohužel do zaječích vzala většina účastníků, takže prořídle obecnstvo sledovalo zajímavé vystoupení kouzelníka Paula Merilda. Jeho program byl zaměřen hlavně na dětské diváky, ale i my odrostlejší jsme si přišli na své a dokonce pomáhali jako dobrovolníci při jednotlivých kouzlech (viz článek a fotka s mou maličkostí v srpnovém čísle časopisu Moderní obec). Při kouzlení jsem si vzpomněl na Pavla Honse a jeho některé triky z Rehečské slepice.

A pak už Vysočina končila, pořadatelé si oddechli, účastníci, kteří vydrželi do konce převážně chválili. Byl jsem jedním z posledních, kteří kromě pořadatelů opouštěli KD Junior. Na nádraží jsem se ještě jednou pozdravil s některými účastníky festivalu. Při téměř čtyřhodinové zpáteční cestě v obrovském vedru, jsem měl možnost přemýšlet o festivalu, jeho kladech a záporech.

A musím říct, že klady převažují. Myslím si, že především nové prostředí festivalu prospělo, pořadatelé tím získali více prostor. Ubylo i organizačních zmatků, program se s mírným zpožděním dodržoval a hlavně přijeli všichni avizovaní vystupující, což v minulosti také nebylo samozřejmostí. Oceňuji i to, že pořadatelé zajistili kvalitní účinkující, což není vůbec samozřejmé, protože řada lidí dá přednost dovolené před cestou na Vysočinu.

V programu byly i nedostatky (např. nepředané diplomy), ale ty padají na vrub velikosti a rozrůstání festivalu, který dělá pár lidí, před kterými se sluší smeknout.

Měl jsem pocit, že účastníků bylo možná méně (chyběla např. tradičně početná plzeňská skupina, účastníci z bohumínské Maryšky), ale zase tady byli jiní. Nevím, možná se mně to jen zdálo nebo to bylo tím, že sál v ZUŠce je podstatně menší a vypadal plnější.

Dalším kladem je vydání sborníku vítězných prací. Po jeho přečtení se ztotožňuji s výrokem poroty. Líbila se mně především Garanova poezie a povídka Matheje Thomky, ale je těžké vybírat. Chválím i vydání Neúplného adresáře festivalu, kde je řada cenných kontaktů. Mimochodem díky mně a Prochorovi i na náš LiS. S díky přijímám i letáček Na dobré stopě, kde jsou informace o možnostech pro autory.

Literární Vysočina je festival lidí, myslím si, že i pořadatelům byla krásnou odměnou atmosféra, která se vytvořila mezi účastníky v sobotním podvečeru. Byl to večer pospolitosti, nezaslechl jsem slůvka závidění, nepřejicnosti, i když každý chce v soutěži uspět.

Myslím, že i pořadatelé si uvědomují, kde by se dalo, co vylepšit, ale na druhou stranu, dokázali zúročit zkušenosti z uplynulých ročníků a jak řekl Petr Musílek, už vlastně hned po skončení je čeká nelehká příprava 6. ročníku festivalu.

Držím vám pořadatelům palce do dalších pětiletok a Literární Vysočino na shledanou!

Václav

P.S. Vloni jsem si přál, aby nás z Jičína přijelo víc, bohužel se moje přání nevyplnilo. Tak doufám, že za rok nás bude už opravdu víc ...

ALMANACH Č. 6 ???

O dovolené jsem se zamýšlel nad činností LiSu a uvědomil jsem si, že od našeho posledního dosud vydaného sborníku Striptýz duše (2001) uplyne na podzim šest let. Je pravda, že někteří z nás vydali svoje vlastní sbírky či knížky, ale stejně si myslím, že pro některé další je právě almanach či sborník jednou z mála možností publikovat svoji tvorbu. Domnívám se, že nastala ta správná doba, kdy bychom se měli pokusit vydat další almanach.

Na jaře 2008 uplyne 18 let od založení LiSu, jehož počátky se pamatuje jen málo z nás současných členů. Myslím si, že třeba právě k tomuto výročí plnoletosti bychom sborník mohli vydat. Zároveň se domnívám, že by nám měl být nakloněn, po úspěšném Jičínském poetickém jaru, u referát kultury Městského úřadu v Jičíně, takže se naskýtá reálná šance na grant. Další financování bychom museli dořešit buď formou sponzorských prostředků nebo vlastními zdroji či ve spolupráci s knihovnou.

Zamyslete se nad mojí nabídkou a dejte vědět, ale neotálejte, protože čas letí.

Pokud bychom chtěli o almanachu vážně uvažovat, tak bych si to představoval následovně: nejdéle do 20. října poslat texty, které bychom vybrali, přehodnotili a přetřídili. Následně bychom požádali Martina Žantovského o pomoc při korekturách textů a doufám, že ani Pavel Hons by neodmítl pomoc při grafické úpravě. To vše by se mohlo a mělo stihnout do prosince tak, aby byl almanach připraven koncem roku k tisku. Zhruba čtvrt roku bychom potom měli na tisk, žádost o grant a další náležitosti. Představuji si, že bychom někdy v dubnu uspořádali autorský večer s představením almanachu v knihovně.

Takže co budu potřebovat od vás:

- 1) Vyjádření zda almanach ano či ne. Nenuťím vás!
- 2) Pokud převáží odpověď ano, tak od každého autora, který chce svoji tvorbu v almanachu uveřejnit maximálně 10 stran textů (10 normostran), nejlépe poslaných e-mailem na mojí adresu francovi@futura.np.eu nebo disketou (u několika autorů výjimečně v tiskové podobě - sám přepíši, např. Zákoutská).

- 3) Připojit medailónek autora, který bude mít následující podobu:
- a) jméno a příjmení
 - b) rok narození
 - c) či je autor prozaik, básník
 - d) bibliografie, dosavadní publikace, případně knížky, úspěchy na soutěžích atp.
 - e) motto či charakteristiku autora (není povinné)

Tvorbu a medailónek poslat nejpozději do 20. října 2007 Francovi (nebo předat na schůzce). Pokud se autor nechce zúčastnit na almanachu, nechť to také jednoznačně vyjádří, abychom předešli pozdním nářkům a stížnostem!

A popřemýšlejte o názvu almanachu, popř. kdo chce napsat úvodní slovo asi na půl stránky (iniciativa vítána)!

Moje momentální nápady: Podivný nepokoj, Černá díra v duši, Dvakrát šest je dvanáct (při zastoupení dvanácti autorů, event. upravit dle počtu), Literární audience! nebo co třeba název podle jedné Teslíkovy básně: ANDĚLA SRDCEM NEZABIJEŠ!

Václav

SOUTĚŽ: Literární Vysočina 2008

Klub AUT, o.s.Quo vadis a o.s.Literární vysočina vyhledávají další ročník literární soutěže festivalu v kategoriích próza a poezie. Soutěž není omezena věkem účastníků. Soutěžní práce musí splňovat následující podmínky: v kategorii poezie maximálně 5 stran textu, v kategorii prózy maximálně 5 stran textu . Velikost písma 12, v běžném provedení bez grafických úprav. Texty zasílejte pouze v elektronické podobě, e-mailem na adresu: L.Soutez@seznam.cz . Nezapomeňte uvést také poštovní adresu, rok narození a telefonické spojení na mobil i pevnou linku.

POZOR – ZMĚNA! Práce se přijímají pouhý jeden měsíc : OD 1.ŘÍJNA 2007 DO 31.ŘÍJNA 2007.

(Ze soutěže jsou vyloučeni členové poroty a organizátoři festivalu). Odesláním textu do soutěže dáváte současně souhlas s jeho použitím v rámci festivalových aktivit a propagace akcí Klubu Literární Vysočina. Výsledky budou vyhlášeny na Literární Vysočině 2008 v Chotěboři.

Bližší datum bude včas oznámeno na www.literarnivysočina.cz, www.leonet.cz/petrmusilek a www.zora.bloguje.cz.

ZAJÍMAVOSTI NA WEBU ...

www.totem.cz

Totem je internetový kulturní magazín a zároveň prostor pro všechny, kteří chtějí prezentovat svá díla, výtvary, články, recenze i jakékoliv nápady v oblasti poezie, prózy, fotografie, grafiky, výtvarného umění, hudby, filmu, divadla, mystiky, filozofie a dalších. Své příspěvky může kdokoliv sám vložit, zařadit do rubriky, určit datum zveřejnění, obohatit je o obrázky nebo zvuky a to vše přímo přes tento web.

Bližší informace získáte na mailu nebo telefonech. Případně zašlete ukázky tvorby na casopis@totem.cz, telefony: 603 740 142, 736 606 095.

Cílem serveru je podpořit a sdružovat všechny aktivní lidi, kteří nemají jinou možnost publikování svých děl a rádi by svou práci prezentovali na veřejnosti. Velkou výhodou publikování na WEBU je, že každý autor se může poměrně rychle dozvědět reakce od ostatních autorů a čtenářů na své příspěvky ve formě kritických poznámek, veřejného hodnocení, osobní pošty nebo diskusního fóra. Systém Totemu neustále autoři přizpůsobují požadavkům a přáním čtenářů a autorů. Nejlepším ukazatelem, že se daří naplňovat jejich záměry, je stále rostoucí zájem o tyto stránky.

Jednou měsíčně během školního roku probíhá autorské čtení v Literární kavárně v Řetězové, Řetězová 10, Praha 1.

Opakovaně se TOTEM podílí na organizaci celorepublikové kulturní akce Den poezie, kterou pořádá společně s organizátory Poezie pro cestující.

Koncem října 1999 byla vytvořena první podoba internetových stránek a začaly se pozvolna plnit tím, co si autoři připravili. Postupně byl do stránek začleněn i Filmový klub ČVUT, který má dlouholetou tradici svých filmových čtvrtků. Ten zároveň přilákal filmové nadšence.

Zanedlouho po zveřejnění se začaly stránky zaplňovat příspěvky od nových autorů. K začátku června 2005 bylo registrováno přes 11.300 uživatelů a 98.000 příspěvků.

V rámci propagace děl autorů TOTEMu se pořádají autorská čtení a kulturní akce v literární kavárně v Řetězové a v Malostranské besedě. Mimo tato pravidelná vystoupení organizátoři pořádají různé literárně dramatické dýchánky pod střechem i v přírodě.

www.totem.cz, e-mail: casopis@totem.cz
telefony: 603 740 142, 736 606 095

JAK JSME DĚLALI UMĚNÍ ...

Draga už na podzim řekla: „Vy chcete vystupovat na Šrámkově Sobotce?“ Nechci přímo tvrdit, že to řekla nedůvěřivě, ale od té chvíle nám bylo jasné, že tam vystoupit musíme.

Dohodli jsme se, že pojedeme radši dřívě, abychom si všechno připravili a náležitě se nachystali. Když jsme přišli na zahradu Šrámkova domu, byly tam docela pěkné holky a měly černá trika. Ale nebyl tam Josef, ani scéna. Protože víme, že na Josefa je spolehnouti, šli jsme do hospody. To děláme vždycky, když si dáme sraz dřívě, abychom si všechno nachystali. Proto vždycky chodíme a jezdíme brzy. Osvědčilo se nám to.

My, co jsme zkušení herci, píváme pivo, Václav dvě. Bylo svijanské. Samozřejmě jsme to nikdo neřekl nahlas, ale Josef nám chyběl. Jednak nosí pěkný klobouk a jednak bez scény nelze. Tak jsme šli do Spořitelny. Tam byl Josef i scéna. Sešroubovaná. Petr přepnul na elektrickém šroubováku opačný chod, Josef něco bručel, ale nebylo mu rozumět. Možná taky jsme ho neposlouchali. Do začátku představení chybělo pět minut. Každý něco vzal a šli jsme. Někteří měli už herecký kostým, někteří půl, každý něco nesl, na Josefa nic nezbylo. Pořád něco bručel. Asi jsem trochu vypadali jako šašci. To prý má být, herci musí být trochu šašci.

Na zahradě Šrámkova domu Petr šrouboval scénu. Josef řekl: „Podívej se, je to nakřivo.“ Slyšel jsem to jen já. Pro ostatní to vypadalo, jako by si něco bručel. Hráli jsme své nejkrásnější představení. Akorát jsme někteří mluvili moc potichu. Bylo to tím, že jsme zvyklí jen na komorní prostředí pražské Violy a jiných světových scén. Představení mělo zajisté i jiné herecké nedostatky. Tomu jsme rádi, alespoň máme co zlepšovat.

Uprostřed své scény přerušil jsem děj a zeptal se Dragy do hlediště, zda recitace měla správný akcent na správném místě. Draga nás podržela a řekla že ano. Tím jsem trochu zakryl, že jako jediný stále neumím z paměti text.

Na závěr byl potlesk. Byl v stoje – my jsme stáli. Ta holka v černém triku každému dala červenou krabičku. Zeptal jsem se, jestli k tomu nepatří pusa a pusy jsem dostal. Řekl jsem jí, aby dala taky Josefovi. Josef taky dostal. Kdyby nedostal tu pusy, jistě by řekl, že ve Spořitelně by to bylo lepší.

V červené krabičce bylo krásné kulaté sklo a v něm Sobotka. Takové asi má jen málo lidí v Jičíně. Poprvé v životě jsem nedělal umění zadarmo.

Když jsme po představení pili svijanské pivo, řekli jsme, že hlavní zásluhu na našem představení má Josefova scéna. Josef konečně řekl nahlas, že ve Spofitelně by to bylo lepší. Nebylo. Líp to neumíme.

Renomovaný časopis Splav o vystoupení Literárního spolku při jičínské Knihovně Václava Čtvrťka pod nadpisem Hvězdná párty na Šrámkově zahradě napsal: „ Osobně se budu těšit na další produkci ... abych si znovu užil to nadšení, které z těch lidiček vyzáruje.“

Prochor

(převzato z Prochorovin 8/2007 se svolením autora)

MARTINSKÁ POETICKÁ JESEŇ 2007

Milí priatelia,

jeseň sa blíži a s ňou i naše poetické stretnutie. Všetko začne 14.9.2007 a potrvá do 16.9.2007. 14.9. to je v piatok sa začína v Slovenskom národnom literárnom múzeu o 15,00 hodine prezentáciou tvorby. Zraz máme v Turčianskej knižnici o 14,00 hodine. Kto nestihne, tak nás nájde v literárnom múzeu – je to prvá budova Matice slovenskej, kúsok od knižnice. Po oficiálnom programe sa presunieme do obce Turčianske Jaseno, kde budete ubytovaní v čarovnom penzióne. Ubytovanie hradí Turčianska knižnica. Ďalší program sa uskutoční zas na turčianskom vidieku. Zabezpečíme pre Vás občerstvenie v piatok a sobotný obed. Ostatnú stravu si hradíte sami. Program i pozvánka sú v prílohe.

Prosím, aby ste mi poslali **prihlášku na podujatie (meno, klub, kontakt, počet nocí) najneskôr do 25. augusta (srpna) 2007**. Pokiaľ je to možné, prihlasujte sa skôr. Máme skúsenosť z minulého roka, že pre váhavcov sme už potom nemali miesto na ubytovanie. Vyberáme voľné 100 slovenských korún hneď pri prezentácii účastníkov.

Ďalej Vás prosím, aby ste poslali stručné informácie o Vašom klube a jeho činnosti. Vzhľadom na to, že minulý rok bol program veľmi dlhý, rozhodli sme sa ho skrátiť tým, že o kluboch nebudeme hovoriť, ale len recitovať a čítať. O kluboch natlačíme letáky, rozmnožíme a rozdáme všetkým účastníkom i hosťom z verejnosti. Termín je takisto do 25.8.2007. Ďakujem za spoluprácu.

Veľmi sa na všetkých tešíme! Srdečne pozdravujeme, želáme krásne leto, ale menej horúce. Čoskoro ahoj! Taťána Sivová

17. PODZIMNÍ KNIŽNÍ VELETRH

Již po sedmnácté se v Havlíčkově Brodě uskuteční ve dnech 5. až 6. října 2007 Podzimní knižní veletrh. Co všechno můžete na veletrhu vidět? Autogramiády, besedy, desetitisíce knih více než 180 českých nakladatelů a celou řadu dalších literárně - kulturních zajímavostí. Více informací, stejně tak i kompletní program, najdete na www.hejkal.cz a informace o nových knihách najdete po celý rok na www.virtualniveletrh.cz.

Václav

POLABSKÝ KNIŽNÍ VELETRH 2007

4. výstava pro všechny milovníky krásných knih a literatury

Od čtvrtka 6. září do neděle 9. září se uskuteční 4. výstava pro všechny milovníky krásných knih a literatury Polabský knižní veletrh 2007. V rámci bohatého programu se můžete setkat s řadou známých literátů, prohlédnout si produkci nakladatelství, promluvit si s autory na permanentní autogramiádě (bude tam vystupovat i Václav Franc), sledovat bohatý program na pódiu a účastnit se nedělního finále s vyhlášením literární soutěže (i zde bude LiS zastoupen).

Podrobnosti najdete na stránkách <http://www.vll.cz>.

Václav

OBJEDNÁVKY PSÍHO VÍNA

Se změnou vydavatele a editora Psího vína, časopisu pro současnou poezii (Jaroslava Kovandu ze Zlína vystřídal Petr Štengl z Prahy) od jarního čísla 39, došlo i ke změně doručování. Dopusud jsem výtisky odebíral a potom prodával zájemcům z řad LiSu. Chci vás tímto oslovit, kdo z vás má závazně zájem o odebírání Psího vína (cena výtisku 30Kč, 4 výtisky za rok), ať se do konce srpna přihlásí na mou e-mailovou adresu. Hromadným posíláním můžete ušetřit na poštovném.

Jinak si Psí víno můžete sami objednat na kacerice@centrum.cz.

Václav

Knihovna Václava Čtvrťka v Jičíně a Václav Franc pořádají ve středu 12. září 2007 v rámci 12. Knižnické dílny v prostorách hudebního oddělení knihovny představení nové knihy Václava France František. Akce začíná v 19 hodin!

LIS PRORAZIL NA ŠRÁMKOVĚ SOBOTCE!

Opilý Gellner (Václav Teslík), jenž se nenadále věřil na poštu s dvěma lahváči v kapsách kabátu, nic nedbal otvírací doby a zdržoval Vaška svou Perspektivou tak dlouho, dokud ho omylem bezděčně neinspiroval k vytvoření pseudonymu vhodného pro básnictví.

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů
Vydává Literární spolek při Městské knihovně v Jičíně
jako interní tiskovinu.

Připravil : Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka
Ročník 8. Číslo 8. Srpen 2007.
(10. srpna 2007)
www.kobra.zde.cz